VII.
K. 39.845.
b

Lahkih nog naokrog.

Založil L. Schwentner v Ljubljani.

39845, VI, X, b

K.k. Studienbibliothek * LAIBACH *

Lahkih nog naokrog.

Slikala
Gertruda Gaspari.

Verzi
Otona Župančiča.

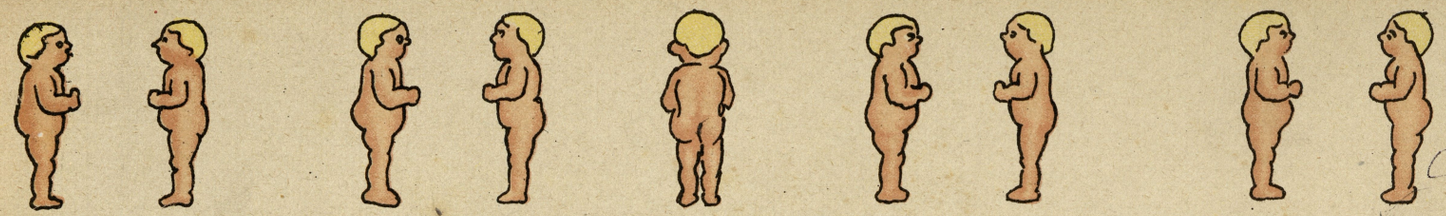
Založil L. Schwentner v Ljubljani.

030027445

Ziba tarajka,
zajček in zajka
v moji zibki ajka.

Čiči, čači, čička —
kje sta dva stolička —
za moja dva fantička?

Pst, moj Belček, tiho, Rdečka —
muca prinese latvico mlečka!

Ožiček-kopitljaček,
to bister je junaček,
nikdar se ne upeha,
kopitati ne neha,
kopita skoz in skoz,
kopitne Anko v nos.

Daj — zmaj,
dvigni se visoko
nad poljé, nad loko,
čez goró poglej,
kaj je tam, povej!

Štajerska je vsa zelena,
a Koroška zamračena,
Kraševec pečine orje,
v solncu sveti se Primorje;
da spustiš me malo više,
videl bi tržaške hiše.

Hi, hop,
konjiček v kalop!
Kam pa, kam?
Ko bi vedel sam!
Čez savsko polje
po dobre volje,
čez Zidan Most v Celje
po belo veselje,
malo čez Gorjance
po pečene jance,
v Celovec, Trbiž
po novec, drobiž,
a z drobižem v Trst, Gorico
po rožiče in medico.

Opica, prešiček —
jezdec in konjiček
jezdec brez ostrog,
konjič bosonog,
a pogumno v dir in tek
preko jarkov in zaprek.

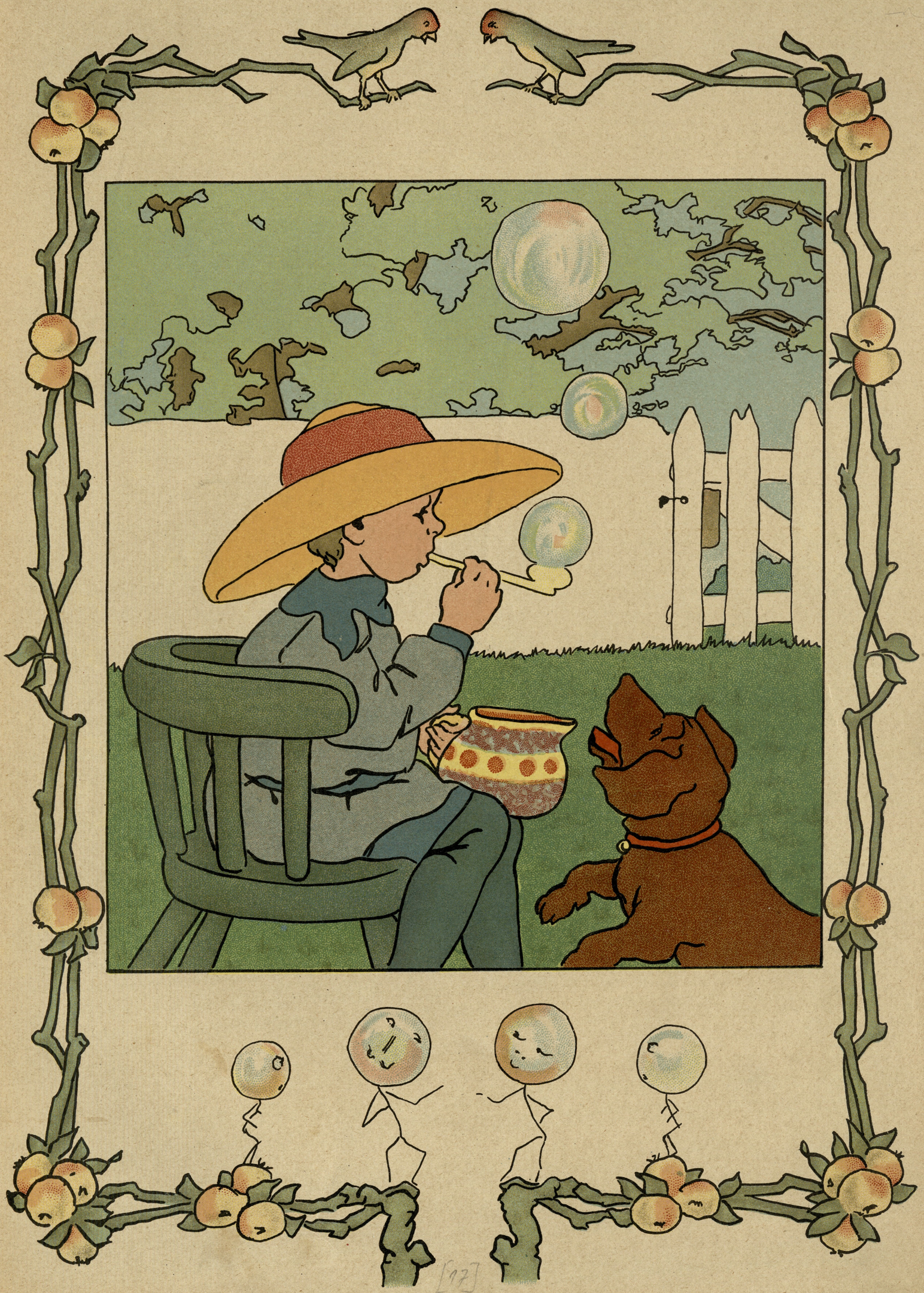

Kaj, kaj
bo pa sedaj?
Tat-cigan
nese jo stran!
Čaj, daj
mi jo nazaj:
dam ti hlebček —
šik, čez repček,
klobasico
na hrbtenico,
leskovega olja,
koder te je volja,
brezove masti,
koder se ti zdi!

Solnce, zemlja, mesec
vrte se brez kolesec,
letijo brez peresec,
pot vidijo brez očesec,
na vejo skočijo,
brez poka počijo.

Kaj bo zdaj ves svet brez solnca?
Novega mu dam iz lonca.

Kraljevič Marko in Ljútica Bógdan
pravijo, da sta se srečala óndan.

Dolgo se merita mrka junaka —
kteri začel bo? Drug drugega čaka.
„Veš kaj, moj Marko, obema bo bolje,
če se razideva — v lozo, na polje.
Da se spopadeva, svet bi se tresel,
kdove, kdo živo glavo bi odnesel . . .“
Tega je Marko komaj dočakal,
s Šarcem vesel je čez polje odskakal.

Kraljevič Marko in Ljútica Bogdan
pravijo, da sta se srečala ondan!

Gaga, gaga, gaga,
nič ti ne pomaga,
če še bolj čebljaš:
takih pisanih jajček,
kot jih nese zajček,
nesti, gos, ne znaš.

Rac, rac, racman, kam racaš?
Rac, rac, racman, kaj mi daš,
pa povem ti, kje je mlaka,
tam te tvoja račka čaka —
račka žabice lovi,
sebi tri in tebi tri.

Glej, račke, lobodi!
To plava, to brodi,
čeblja, peruša
in z repkom miglja!
Izgine v tolmunu
pa žabico v kljunu
prinese nazaj,
Kaj, račke, kaj,
kaj stava velja,
da ste iz Ribnika doma?
Če bi bilé iz Ribnice,
po svetu bi pohajale,
pa suho robo prodajale.

Crep — na tleh je lonček —
zbogom, mlečna kaša!
To je zdaj kosilce,
to večerja naša.
Kje si loncevezec,
kodrasti Slovaček?
Lonček mi poveži,
kupim ti kolaček!

Trikrat naprej, trikrat nazaj —
kralj Matjaž si izbira raj.
Gori in doli, trikrat okoli —
Kralj Matjaž si Alenko izvoli.
Trikrat po sredi, četrtič na kraj —
„Kralj Matjaž, daj Alenko nazaj!“
Rôke navzkrižem — križa — kraža —
Turki, lovite kralja Matjaža!
Bijmo s petami, tok, tok, tok —
Konjič Matjažev — skok na skok!

Tri sestrice rože brale,
rože brale, prepevale;
s paše jih pastir začuje,
sluša, gleda, beseduje:
„Bog pomozi — ni to Anka,
z njo pa Jela in Ivanka?
Deklice, da ste se skrile,
pa bi rekel, da so Vile!“

Narodna in univerzitetna knjižnica
© NUK
00000447544